

Pustare u Baranji (2) – pustara Bodorfok

MILAN IVANOVIĆ¹, ZDENKO SAMARŽIJA¹, ANTUN MATIĆ²

¹PANON - Institut za strateške studije, Vijenac Ivana Meštrovića 19, Osijek

²Nekadašnji stanovnik pustare Bodorfok

(E-mail: panon.institut@gmail.com)

Sažetak

Na području Kopačkoga rita uz postojeće poznate pustare Kozjak, Podunavlje, Tikveš i Zlatna Greda, bilo je još nekoliko pustara kojima se danas ne zna lokacija niti se spominju u stručnoj literaturi ili u javnim glasilima. Jedna je od njih i pustara Bodorfok. Pustara Bodorfok nalazila se u trokutu između pustara Mirkovac – Zlatna Greda i Dvorca Tikveš – uz kanal Mali Dunav (koji je povezivao ritove Almaska – Jabučnjak) i Korona – Sele hat) te uz prugu uskotračne željeznice koja je povezivala Beli Manastir i Kazuk (pristanište na Dunavu). Prvi pisani spomen pustare Bodorfok datira iz 1842., kada se među naseljima općine Herczeg-Szöllös (Kneževi Vinogradi) spominje i Bodorfok (*puszták* = pustara) na kojoj žive četiri osobe. Na pustari Bodorfok bilo je tovilište svinja Beljskoga vlastelinstva (kasnije Kombinata) na kojemu je 1950-ih godina upravitelj bio Franjo Nađ, a živjelo je i radilo osamnaest obitelji: Banović, Barić, Bede, Čupić, Dervišević, Dumančić, Hes, Levačić, Maksimović, Marković-Vidović, Matić, Nađ, Ninić, Petković, Purgar, Tomić, Večerinić, Zorec i Zrno. Potrebne sirovine i hrana za proizvodnju i prehranu stanovnika dovozile su se željeznicom (pogon parna lokomotiva, tzv. *Čiro*), a kada je željeznice ukinuta (sredinom 1950-ih), tom je prugom prijevoz i dalje obavljan uz konjsku vuču: prevozio se materijal, ali su se prevozili i ljudi. Bodorfok je doprinio razvoju Kombinata Belje do sredine 1970-ih godina kada je poslije poplave 1965. počelo raseljavanje stanovnika i radnika (na pustaru Mirkovac), a kasnije i rušenje objekata. U radu se opisuju pustara Bodorfok te život i rad njezinih stanovnika od 1950. do 1970. godine.

Ključne riječi: Baranja, Bodorfok, Belje, Kopački rit, pustare